

[Gustav Pedersen.]

noget tilfælde, hvor vi har afvist et ønske herom.

Der er altså al den adgang for offentligheden, som overhovedet er rimelig, og derfor kan jeg med fuld ret sige, at det offentlige lokale, det er folketingsalen her. Derudover har folketingsalen et ekspeditionslokale med en særlig trappe, en særlig indgang, et kontor, hvor enhver kan få eksperteret de sager, der vedrører folketingsalt arbejde. Derudover vil ethvert menneske, der ønsker samtale med et medlem af folketingsalen — og vedkommende medlem er villig til at tage denne samtale — kunne få adgang til samtalen på det sted, som nu må findes mest praktisk af det pågældende medlem. Dertil har vi så — men det er noget tredje eller fjerde igen — de omvisninger, der foregår under ledelse af tjenestemænd, der er ansat i folketingsalt arbejde.

Jeg har forleden dag skildret, hvor trange arbejdsvilkårene ofte er med de arbejdslokaler, der er til rådighed for vore udvalgsmedlemmer og for vore medlemmer, og jeg kunne ønske at gøre opmærksom på, at de bliver i hvert tilfælde ikke bedre, hvis man nu vil manifestere, at folketingsalt lokaler ud over dem, jeg har nævnt, er offentlige lokaler.

Der er et hårdt pres, et meget hårdt pres, fra en række udmærkede organisationer, dels offentlige institutioner, som har landsmøder, dels de partier, som skal have deres kompetente forsamlinger, dels organisationer med et veldædigt formål eller almindelige kulturelle formål, et pres, ønsker om at få stillet lokaler til rådighed, som det er umuligt at efterkomme helt. At det giver en vis uro, er der ingen der kan forbydes over, ligesom det giver folketingsalt medlemmer med fortvivlede arbejdsvilkår forhøjet uro, hvis man nu skal tage det næste skridt med ved principielt at slå fast: dette her er offentlige lokaler, som end ikke vedrører folketingsalt præsidium. Det er ikke vilkår at byde folketingsalt medlemmer.

Må jeg gøre opmærksom på, at vi har i et møde i folketingsalt præsidium for meget kort tid siden været enige om, at vi er nødt til at have en forhandling med presseløgen vedrørende fotograferingsforholdet. Jeg er blevet gjort opmærksom på, at der har været udtrykt ængstelse for, at man, når man låner sig ud over logeranden fra presseløgen, kan fotografere fortrolige dokumenter, hvis en minister er nødt til at have sådanne fortrolige dokumenter på sit bord; så stærke er de fotografiske virkemidler i vore dage. Det vil altså sige, at hvis det bliver almindeligt, at der overhovedet ikke er adgang til at begrænse fotograferingen, så kan man faktisk ikke på sit bord have et brev, et fortroligt dokument, som man ikke kan risikere bliver fotograferet.

Det er ikke altid let at skaffe ro i denne sal, for det er klart, at der må ydes adskillige indlæg her, der må holdes adskillige taler, som ikke er om alment interessante problemer eller, hvad der måske i denne forbindelse er et større handicap, ikke kan vække nogen egentlig nyfikenhed. Det er et spørgsmål, om den uro, der normalt derudover er i forsamlingen, kan forøges ved den snurren, som filmsoptagelser giver, og som selvsagt driver hen over talerstolen med de særlige akustiske forhold, der er i salen. For giver vi fuldmagt til én, så vil der jo let med den konkurrence, der er i dette fag, komme flere, og så er der i alle tilfælde et ekstra uromoment.

Alle disse forhold har gjort, at præsidiumet ønsker en forhandling for at få klaret, hvor vidt det er nødvendigt at gå for at tilgodese den offentlighed, som intet menneske overhovedet tænker på at krænke. Og må jeg så spørge: kunne jeg da efter denne vedtagelse i præsidiumet, kunne jeg da på egen hånd uden at få adgang til at tale med præsidiumet — og jeg minder om, at brevet er af 7. december — fortælle, at nu har jeg gjort folketingsalt arbejdslokaler ud over dem, der hidtil har været godkendt som offentlige lokaler, til offentlige lokaler? Det har jeg ingen adkomst til, og i øvrigt mener